

tivnici su ga objeđivali da je vodio borbu protiv interima za to što nije dobio neku katedru, koja je bila upražnjena smrću profesora Krucigera. »Odgovaram, piše Vlačić, da sam o adiaforistima pisao i prije Krucigerove smrti, i da nikad nisam ni jednom riječju ili znakom tražio Krucigerova predavanja... Neka poslije toga lažu adiaforiste, koliko im drago, ja radim za stvar, i tu stvar ću također, dok Bog bude htio, braniti.«⁷⁰⁾

Vlačić nije imao trajno ni jednoga naslona. Njegove veze su bile jedino sa teolozima i pastorima. Obje njegove žene bile su pastorske kćerke. Njegovi prijatelji su bili pastori. A svi su pastori bili zavisni od svjetovnih gospodara. Popustljive struje u protestantizmu, koje su bile protiv njega bile su nosioci katedara i položaja, nasljednici Lutherovih tradicija, sa vezama u njemačkim kneževskim krugovima. Oni su pleli zamke oko njega, izazivali ga, namještali mu stupice, u koje je on upadao. Protjerivanje iz Jene njega i njegove struje na sveučilištu je bila posljedica jedne tako vješto namještene stupice, u čijem namještanju su učestvovali wittenberški i jenski kolege i dvorska kancelarija. Vlačić se nikad nije pravo snašao u onoj zbrci interesa raznih izbornih i običnih knezova, zemaljskih i običnih grofova, velikih i malih teritorijalnih gospodara i nižega plemstva. Samo nekoga od onih najmanjih on je mogao da ubroji u svoje prijatelje i zaštitnike. Velike trajne zaštite nije nigdje nikad ni imao.

Tako je ostao sam sa svojim knjigama, mislima i djelima, sa neprestanim ličnim i familijarnim brigama. Njegova dosljednost, idejnost i doktrinarstvo nosili su mu neprijateljstva svih moćnih političkih gospodara. U interimu on se digao protiv cara, pro-

⁷⁰⁾ *Flacius*, *Refutatio vanissimi adiaphoristarum Commenti de logo etc.* Jenae 1558., zadnja strana, završna rečenica.